

Somfai Anna

LEVÉL JAKE-NEK

2018-11-22 | **VERS**

Ezt a verset Jake-nek írom,
Jake-nek, aki Amerikában élt,
húsz évvel ezelőtt,
az egyetemi kávézóban,
délben a sarokban üldögélt,
hogyan vagy Jake,
élsz-e még, öreg barát,

jössz-e még rózsaszín zakóban,
fekete napszemüvegben,
mogorván hallgatva,
vagy előveszed a gitárodát ma is,
és míg pengeted, karcosan
dünnyögöd hozzá a blues-t,
hatodik éve már, Jake,
hogyan hazaköltöttünk ide,
az országba, aminek a nevét
te és sok honfitársad csak Hungry-nak érti,
azt jelenti, éhes, de persze rosszul
hallottad, nem az egész ország éhes,
nekem például van mit ennem,
de a magadfajta öreg csavargókra
rossz idők járnak, nem elég,
hogyan kevés a plusz egy kávé meg
szendvics – bár remélem,
te még mindig ingyen fogyasztod
a frissen sült, krémsajtós
amerikai lyukas zsemlét, a bégelt,
a kávézóban, ami a nevedet viseli,
és melynek élő arca, logója voltál –
szóval, képzeld, még a hátizsáknyi
holmijukat is elvehetik, a fényképeiket,
a hangszerüket is, ha van nekik,
vajon miféle szavakat eresztenél meg,
ha mindezt hallanád, talán azt gondolnád,
átvertelek, és mégiscsak hungry ország ez,
és mind szegények vagyunk,
már nem a vagyonunkat érve,
hanem a te és zenéd fogalmai szerint,
akárhonnan vagy most Jake,

ne feledkezz meg rólunk,
hangold be a gitárodát,
és énekeld el helyettünk is
a szegény csavargó dalát,
emeld meg a hangodat,
hogy belesodródjon a nyugati szél, hogy
magukkal sodorják a mélytengeri
áramlatok, hogy felforrósodjon
tőle a légkör, és még az
Óperenciás tengeren túlról
is elhallatsszon ide, hozzánk.

kép | shutterstock.com